

Dosarul nr. 2ra-281/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (jud.: O. Ionașcu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: N. Budăi, I. Muruianu, O. Cojocaru)

ÎNCHEIERE

25 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecători

Ala Cobăneanu

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Ministerul Justiției, Procuratura Generală și Iuri Sorochin,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Iuri Sorochin împotriva Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor, Procuraturii Generale, Ion Bazatin, Maxim Sîrbu, Eugen Jovmir, Ion Geru, Sergiu Gangan, Valentin Costea și Ivan Nereuta cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin atragerea ilegală la răspundere penală, obligarea prezentării scuzelor oficiale în forma scrisă și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins cererea de apel depusă de Ministerul Justiției, s-a admis apelul declarat de Iuri Sorochin și s-a casat parțial hotărârea din 21 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, fiind pronunțată o nouă hotărâre de admitere a pretenției înaintate de Iuri Sorochin cu privire la obligarea prezentării scuzelor oficiale în formă scrisă,

c o n s t a t ă :

La 11 iunie 2018, Iuri Sorochin a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor, Procuraturii Generale, Ion Bazatin, Maxim Sîrbu, Eugen Jovmir, Ion Geru, Sergiu Gangan, Valentin Costea și Ivan Nereuta cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin atragerea ilegală la răspundere penală, obligarea prezentării scuzelor oficiale în forma scrisă și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 18 februarie 2016, de către organul de urmărire penală al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău în persoana ofițerului de urmărire penală Sergiu Gangan, coordonat cu conducătorul organul de urmărire penală al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău, Andrei Rău și transmisă procurorului în Procuratura sectorului Rîșcani, mun. Chișinău Ion Geru, de către procurorul șef-interimar al Procuraturii sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, Eugen Jovmir, conform art. 190 alin. (5) Cod penal, a fost pornită cauza penală nr. 2016020403 în privința lui Iuri Sorochin. La aceeași dată, ofițerul de urmărire penală al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău, Sergiu Gangan a prezentat procurorului în Procuratura

sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, Ion Geru, raportul și ordonanța cu propunere de inițiere a procedurii de autorizare a percheziției.

Iuri Sorochin a invocat că, la 22 februarie 2016, procurorul în Procuratura sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, Ion Geru, a înaintat instanței de judecată un demers privind autorizarea efectuării percheziției la domiciliul lui Iuri Sorochin, iar la 23 februarie 2016, solicitarea procurorului a fost respinsă ca neîntemeiată. Ulterior, la 15 martie 2016, ofițerul de urmărire penală al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău, Sergiu Gangan, a prezentat procurorului în Procuratura sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, Ion Geru, raportul și ordonanța cu propunere de inițiere a procedurii de autorizare a percheziției, fiind prezentat și raportul din partea ofițerului superior de investigații al BCG al SPC al IP Rîșcani, mun. Chișinău Ivan Nereuta domnului Valentin Costea.

Reclamantul a relatat că, la 13 aprilie 2016, procurorul în Procuratura sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, Ion Geru, a înaintat repetat instanței de judecată un demers privind autorizarea efectuării percheziției, fiind respins prin încheierea instanței de judecată din 15 aprilie 2016, încheierea menționată nu a fost contestată de către procuror. La 15 iulie 2016, ofițerul de urmărire penală al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău, Sergiu Gangan, a dispus recunoașterea în calitate de bănuït în cadrul cauzei penale nr. 2016020403 pe Iuri Sorochin.

Mai mult, Iuri Sorochin a specificat că, la 27 iulie 2016, a depus o plângere, prin care a solicitat anularea ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuït, scoaterea de sub urmărire penală și încetarea urmăririi penale, plângerea fiind admisă prin ordonanța din 05 august 2016 a procurorului în Procuratura sectorului Rîșcani mun. Chișinău, Ion Geru, în partea ce ține de anularea ordonanței de recunoaștere a sa în calitate de bănuït și a procesului-verbal privind audierea lui în calitate de bănuït, însă, în partea scoaterii sale de sub urmărire penală și încetării urmăririi penale a fost respinsă.

Reclamantul a mai relatat că, la 23 august 2016, ofițerul de urmărire penală al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău, Sergiu Gangan, a prezentat procurorului în Procuratura sect. Rîșcani, mun. Chișinău, Ion Geru, raportul cu propunere de înaintare a învinuirii bănuïtului, întocmirea rechizitoriului și expedierea cauzei penale în instanța de judecată. La 16 septembrie 2016, procurorul șef-interimar al sectorului Rîșcani mun. Chișinău, Eugen Jomir, a emis în conformitate cu art. 291 Cod de procedură penală ordonanța de transmitere a cauzei penale, procurorul în Procuratura sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, Ion Bazatin, care, la 19 septembrie 2016, a restituit cauza penală pentru completarea urmăririi penale.

Iuri Sorochin a afirmat că, la 26 decembrie 2016, ofițerul de urmărire penală al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău, Sergiu Gangan, a prezentat procurorului în Procuratura sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, Ion Geru, raportul cu propunere de înaintare a învinuirii bănuïtului, întocmirea rechizitoriului și expedierea cauzei penale în instanța de judecată.

Totodată, reclamantul a relatat că pe parcursul urmăririi penale, a fost nevoit să atace toate ordonanțele emise în privința sa, încheierile emise de către judecătorul de instrucție Anatolie Galben au fost anulate, la fel și amenda aplicată de judecătorul de instrucție Aureliu Postică, a fost anulată de Curtea de Apel Chișinău, toate aceste examinări au depășit termenul 10 zile, prevăzut de art. 313 alin.(4) Cod de procedură penală.

Reclamantul a invocat că, la 29 decembrie 2016, a fost emisă ordonanța de scoatere integral de sub urmărire penală și clasarea procesului penal, pornit în privința sa.

Mai mult, Iuri Sorochin a indicat că urmare a unui proces care a durat 315 zile, el a fost scos integral de sub urmărire penală pe toate învinuirile aduse de către organele de urmărire penală din Republica Moldova, iar ca rezultat al acestui proces i-a fost știrbită imaginea și i-a fost cauzat un prejudiciu considerabil sănătății. A menționat că toate acestea dosare au apărut în urma sesizării Guvernului Republicii Moldova de către Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, prin care CEDO a dat posibilitate de a rezolva amiabil litigiul apărut între Iuri Sorochin și Guvernul Republicii Moldova, iar la 21 septembrie 2016 de către Curtea Supremă de Justiție a fost emisă hotărârea, prin care a fost constatat că dânsul are statut de avocat din 04 martie 2011, fiind constatat că i-a fost violat dreptul garantat de art. 6 a Convenției Europene pentru Drepturile Omului și art. 1 al Protocolului nr.1 adițional la Convenție.

Totodată, reclamantul a menționat că prejudiciul material direct îl estimează la 100000 euro, prejudiciul care, reieșind din normele legale interne și internaționale urmează a-i fi achitat din contul bugetului public național de stat. Făcând referire la prevederile art. 10 al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, a relatat că în cazul existenței circumstanțelor stabilite de art. 6, din aceeași lege, persoana dispune de dreptul la prejudiciu moral, iar în corespundere cu prevederile art. 11, mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuită persoana respectivă, durata urmăririi penale, precum și durata examinării cauzei penale în instanța de judecată. Astfel, invocând prevederile art. 12 din aceeași lege, a relatat că deoarece a fost învinuit de comiterea unei infracțiuni prevăzute de art. 190 Cod penal și întrucât urmărirea penală a derulat 315 zile, este în drept de a solicita compensarea prejudiciului moral, considerând că ar fi echitabil de a încasa în beneficiul său a prejudiciului moral în valoare de 30000 euro.

Iuri Sorochin a solicitat obligarea de a cere scuze publice (în scris) de la el și prin postarea acesteia pe prima pagina web a Procuraturii în termen de 315 zile și semnată de procurorul Ion Geru, procurorul Ion Bazatin, procurorul Maxim Sîrbu, procurorul Eugen Jovmir, ofițerul de urmărire penală Sergiu Gangan, șeful SUP Valentin Costea și de ofițerul superior de investigații al BCG al SPC al IP Rîșcani, mun. Chișinău, Valentin Nereuta; obligarea procurorului Ion Geru, procurorul Ion Bazatin, procurorul Maxim Sîrbu, procurorul Eugen Jovmir, ofițerul de urmărire penală Sergiu Gangan, șeful SUP Valentin Costea și ofițerul superior de investigații al BCG al SPC al IP Rîșcani mun. Chișinău, Valentin Nereuta să ceară scuze publice de la el, cu următorul text: „Cerem scuze publice de la domnul Sorochin Iuri Serghei pentru acțiunile ilicite ale organelor procuraturii și poliției ale RM, noi recunoaștem necompetența noastră”, acest text să-i fie spus personal și constatat că a fost spus de către executorul judecătoresc; încasarea din contul statului și în mod solidar din contul tuturor copârâților în beneficiul său a prejudiciului moral în sumă de 30000 euro, a prejudiciului material în sumă de 100000 euro și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 21 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de către Iuri Sorochin.

S-a dispus încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Iuri Sorochin a prejudiciului moral în sumă de 5000 lei.

În rest, pretențiile înaintate de Iuri Sorochin s-au respins ca neîntemeiate (vol. I, f.d. 138-139, 149-166).

La 24 iunie 2019, Iuri Sorochin a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 21 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, solicitând admiterea apelului, casarea parțială a hotărârii contestate și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a pretențiilor invocate în acțiune.

Ulterior, la 11 iulie 2019, Ministerul Justiției a declarat a apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea hotărârii din 21 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, în partea admiterii parțiale a pretenției de încasare a prejudiciului moral și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Ministerul Justiției, s-a admis apelul declarat de Iuri Sorochin și s-a casat hotărârea din 21 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, în partea respingerii pretenției cu privire la obligarea de a prezenta scuze oficiale în formă scrisă, fiind pronunțată o nouă hotărâre, prin care.

S-a obligat procurorul care a condus urmărirea penală în cauza nr. 2016020403 – Ion Geru, sau în cazul în care acesta nu mai activează – procurorul ierarhic superior, în termen de 15 zile de la data pronunțării hotărârii, să prezinte printr-o scrisoare lui Iuri Sorochin, scuze oficiale din partea statului Republica Moldova, în legătură cu recunoașterea ilicită a lui Iuri Sorochin în calitate de bănuț, în cauza nr. 2016020403.

În rest, s-a menținut hotărârea din 21 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani (vol. I, f.d. 218-237).

În motivarea soluției, instanța de apel a constatat că prin prisma normelor de drept și a situației de fapt constatată în speța dedusă judecării, instanța de fond corect a conchis referitor la faptul că Iuri Sorochin este subiect al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești și că acesta este îndreptățit să solicite compensarea prejudiciului cauzat în legătură cu aceste acțiuni.

Colegiul civil a respins argumentul apelantului Ministerul Justiției precum că la materialele cauzei nu există niciun act emis de către judecătorul de instrucție sau de către instanța de judecată prin care acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanței de judecată ar fi fost declarate ilegale. Or, potrivit art. 6 lit. b) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege apare în cazul scoaterii persoanei de sub urmărire penală (...). Prin urmare, pentru angajarea răspunderii Statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penale, în condițiile normei de drept enunțată supra, este necesară scoaterea persoanei de sub urmărire penală, ceea ce la caz a fost constatat, nefiind necesară emiterea unui act judecătoresc de dispoziție prin care acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanței de judecată să fie declarate ilegale.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic argumentul apelantului Ministerul

Justiției precum că existența în speța dată a ordonanței de scoatere a lui Iuri Sorochin de sub urmărire penală, nu denotă faptul că organul de urmărire penală a admis acțiuni ilicite, or, efectuarea măsurilor operative de investigație este obligația organului de urmărire penală, care are drept scop de a descoperi circumstanțele și persoana care a comis infracțiunea. La acest capitol, Colegiul civil a subliniat că instanța nu a pus la îndoială obligația legală a procurorului, organului de urmărire penală, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care există o bănuială rezonabilă despre faptul săvârșirii unei infracțiuni sau în cazul în care au fost sesizați despre săvârșirea unei infracțiuni și de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate, or, urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii și identificarea făptuitorului.

Totuși, instanța de apel a specificat că pornirea urmăririi penale și incriminarea persoanelor în comiterea unor fapte prevăzute de Codul penal, urmează a fi bazată pe un echilibru just, real și efectiv între bănuială rezonabilă, bazată pe fapte și probe verosimile privind comiterea infracțiunii și îndoială rezonabilă, prin care organul de urmărire penală este ținut de lege să privească cumulul de probe administrate, ambele fiind raportate la obligația organului de urmărire penală și a procurorilor să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului.

Astfel, Colegiul civil a considerat că instanța de fond corect a conchis referitor la cauzarea prejudiciului moral lui Iuri Sorochin în rezultatul acțiunilor organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, iar quantumul prejudiciului dispus spre încasare acoperă suferințele reclamantului. Însă mărimea compensației solicitate spre încasare de către Iuri Sorochin în mărime de 30000 euro, cu titlu de reparare a prejudiciului moral este excesivă, motiv din care pretenția dată nu poate fi satisfăcută integral, ținând cont de principiul potrivit căruia compensația nu trebuie să constituie o sumă excesivă pentru autorii daunelor și nici venit nejustificativ pentru victime.

Totodată, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a respins argumentele reclamantului referitoare la quantumul venitului obținut de un avocat în perioada de referință, având în vedere că reclamantul nu a prezentat probe admisibile care ar confirma că în perioada vizată a avut o clientelă reală, care în mod obișnuit i-ar fi putut asigura obținerea efectivă a unui astfel de venit. La fel, Colegiul civil a considerat întemeiată concluzia primei instanțe cu privire la necesitatea respingerii pretenției lui Iuri Sorochin privind încasarea solidară din contul pârâților în beneficiul său a sumei de 5648 lei cu titlu de cheltuieli suportate la procurarea carburanților. Or, în susținerea pretenției sale, Iuri Sorochin nu a făcut dovada legăturii cauzale între procurarea carburanților confirmate prin copiile bonurilor fiscale și prezentările sale în fața organului de urmărire penală și judecată, descifrarea lor pe zilele de ședințe și la instanța/organul concret.

Instanța de apel a relatat că este neîntemeiată concluzia instanței de fond cu privire la necesitatea respingerii pretenției lui Iuri Sorochin cu privire la obligarea prezentării scuzelor oficiale, ca fiind tardivă, deoarece din prevederile art. 12 din Legea nr. 1545-XII din 25 februarie 1998 rezultă că termenul de 15 zile instituit nu constituie un termen de prescripție, în interiorul căruia Iuri Sorochin urma să depună o cerere prin care să solicite scuzele oficiale de la procurorul care a condus sau a

exercitat urmărirea penală sau procurorul ierarhic superior, termenul dat fiind stabilit în vederea executării benevole a acestei obligații de către procurorul care a condus sau a exercitat urmărirea penală ori procurorul ierarhic superior.

La 30 decembrie 2019, Ministerul Justiției a declarat recurs împotriva deciziei din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii depuse de Iuri Sorochin.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, eronat a interpretat dreptul material care reglementează aprecierea prejudiciului material și moral.

Ministerul Justiției a relatat că Iuri Sorochin nu a prezentat probe concludente care să ateste faptul că bănuiala sa ar fi avut careva efecte negative asupra reputației sale, deoarece conform legislației procesual-penale, organul de urmărire penală este în drept să efectueze acțiuni de urmărire penală necesare pentru stabilirea adevărului și apărarea intereselor altor persoane, inclusiv interese statului.

Mai mult, recurentul a indicat că existența ordonanței de clasare a cauzei penale, nu denotă faptul că organul de urmărire penală a admis careva acțiuni ilicite, or, efectuarea măsurilor operative de investigație este obligația organului de urmărire penală care are drept scop de a descoperi circumstanțele și persoana care a comis infracțiunea.

Recurentul a mai menționat că prejudiciul moral reprezintă o pagubă care este cauzată individului prin vătămarea unui interes personal nepatrimonial și urmează a fi privit ca o compensare și nicidecum ca obținerea unor foloase. În acest mod a considerat că suma de 5000 lei acordată de instanță este destul de neîntemeiată în raport cu suferințele pretinse că au fost suportate, ținându-se cont de natura dreptului lezat, durata desfășurării urmăririi penale, durata existenței măsurilor preventive, statutul și vârsta reclamantului, precum și faptul că cauza penală intentată în privința acestuia nici nu a fost deferită justiției, fiind încetată la faza de urmărire penală.

La 10 ianuarie 2020, Procuratura Generală a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, în partea obligării procurorului să prezinte scuze oficiale lui Iuri Sorochin, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie menținută hotărârea primei instanțe.

În motivarea recursului, recurenta a relatat că este neîntemeiată concluzia instanței de apel de obligare a procurorului să prezinte scuze oficiale lui Iuri Sorochin în termen de 15 zile de pronunțarea hotărârii, deoarece responsabilii de investigarea cauzei penale nu au comis nicio faptă prejudiciabilă, fiind respectate prevederile Codului de procedură penală referitoare la obligația procurorului de a lua toate măsurile necesare stabilirii adevărului obiectiv.

Procuratura Generală a invocat că soluția de scoatere de sub urmărire penală a fost generată de obligația pozitivă a procurorului de a desfășura o anchetă eficientă și completă, doar după epuizarea tuturor mijloacelor probatorii.

Totodată, recurenta a indicat că instanța de apel a ignorat prevederile art. 12 alin. (4) al Legii 1545-XIII din 25 februarie 1998, care stipulează că scuzele oficiale sânt aduse în termen de 15 zile de la data apariției dreptului la repararea prejudiciului. Astfel, de la 29 decembrie 2016, Iuri Sorochin urma să se adreseze Procuraturii, prin care să solicite aducerea scuzelor printr-o scrisoare, iar la moment

cerința dată, este prescrisă.

Ulterior, la 21 ianuarie 2020, Iuri Sorochin a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și hotărârii din 21 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, solicitând admiterea recursului, casarea parțială a hotărârii primei instanței și a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a tuturor pretențiilor înaintate.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a relatat că în cazul în care instanța de apel a admis parțial cererea de apel și a obligat procurorul să ceară scuze, urma să admită și cerința cu privire la încasarea prejudiciului moral, or, să modifice suma dispusă spre încasare.

Iuri Sorochin a relatat că prin hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare, nu a fost repus în drepturile sale, fiind ignorate prevederile art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului.

La 15 ianuarie 2020, în adresa lui Iuri Sorochin, Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor, Procuraturii Generale, Ion Bazatin, Maxim Sîrbu, Eugen Jovmir, Ion Geru, Sergiu Gangan, Valentin Costea și Ivan Nereuta a fost expediată copia cererilor de recurs depuse de Ministerul Justiției și Procuratura Generală, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (vol. II, f.d. 23).

Ulterior, la 31 ianuarie 2020, în adresa Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor, Procuraturii Generale, Ion Bazatin, Maxim Sîrbu, Eugen Jovmir, Ion Geru, Sergiu Gangan, Valentin Costea și Ivan Nereuta a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Iuri Sorochin, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (vol. II, f.d. 34).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursurilor declarate de Ministerul Justiției, Procuratura Generală și Iuri Sorochin, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimații să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces, la 20 decembrie 2019, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele cauzei (vol. I, f.d. 238), fiind recepționată de Ministerul Justiției la 23 decembrie 2019 (vol. II, f.d. 7) și de Procuratura Generală la 27 decembrie 2019 (vol. II, f.d. 13), însă date despre recepționarea deciziei contestate de către Iuri Sorochin, la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursul în termenul prevăzut de lege.

Examinând temeiurile recursurilor declarate de Ministerul Justiției, Procuratura Generală și Iuri Sorochin, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile drept inadmisibile din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a

normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de Ministerul Justiției, Procuratura Generală și Iuri Sorochin nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursurile declarate se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursurile declarate nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și bunei administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul

aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurenților de acces la instanță.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, *Latourniere vs Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46; *Guelfucci vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursurile deduse judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursurile declarate de Ministerul Justiției, Procuratura Generală și Iuri Sorochin urmează a fi considerate inadmisibile.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Ministerul Justiției, Procuratura Generală și Iuri Sorochin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu